

Uitgebreidere studies

VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

**Dit geloof ik:
dat JEZUS is
de CHRISTUS**

Door Otis Q. Sellers,
Bijbelleraar

Voorwoord van de auteur

Als iemand als gelovige voor God wil staan, is er iets dat hij van de waarheid van God moeten geloven. Daarin wordt op grond van Zijn Woord in deze brochure voorzien. De schrijver is een onafhankelijke student van de Bijbel, een Christelijke individualist, iemand die gelooft dat de Bijbel het woordelijk geïnspireerde Woord van God is. Elk citaat dat in deze brochure wordt gebruikt en afwijkt van de gangbare vertalingen, wijkt daarvan af omdat de schrijver na zorgvuldige studie ervan overtuigd is dat hij de correcte vertaling geeft. Dit is met name het geval waar het bepalend lidwoord (de) aan de titel Christus voorafgaat.

Dit geloof ik:

Dat Jezus is de Christus, de Zoon van de levende God

Men denkt vrij algemeen dat iemand die beweert een Christen te zijn, er volledig van overtuigd is dat Jezus van Nazareth de Christus is, de Zoon van de levende God. Het zou goed zijn, als dit werkelijk zo was, maar de praktijk bewijst dat het niet zo is. Sommigen die beweren een Christen te zijn, ontkennen dit ten enen male. Zij kennen Jezus een aanzienlijk geringere rol toe, zoals de stichter van een nieuwe godsdienst, of iemand die goede dingen onderwees. De meeste belijdende Christenen begrijpen noch waarderen de betekenis van de beschrijvende titel 'de Christus'. En zij weten niet wat met de term 'de Zoon van God' wordt bedoeld. Daarom beseffen zij niet wat het inhoudt om te geloven dat Jezus van Nazareth de Enige is aan wie deze titels kunnen worden toegekend.

Door de onvoorstelbare onkunde die men tegenwoordig aantreft binnen het Christendom, denken velen dat 'Christus' een familienaam is, zodat de naam van Zijn vader Jozef Christus moet zijn geweest en die van één van zijn broers Jacobus Christus. Nog meer mensen geloven dat Hij de Zoon van God is, omdat Hij Gods jongen was en omdat God Zijn Vader was.

Velen die Christus wel als hun Verlosser belijden en Hem erkennen als hun Heer, vinden het niet nodig om positief te geloven dat Hij de Christus is. Dat vinden ze niet zo belangrijk. Maar toch is het zo belangrijk, dat niemand zich als volwassen gelovige in Jezus Christus kan beschouwen, voordat hij begrepen heeft wat deze termen betekenen en zodoende tot de overtuiging is gekomen dat zij waarlijk van toepassing zijn op deze Mens die 1.900 jaar geleden op deze aarde leefde. De centrale waarheid van het evangelie is, dat Jezus de Christus is, zodat degene die dit niet gelooft, ook het evangelie niet gelooft.

Het belang van het geloof

Het belang hiervan zien we op het moment dat in het plan van God aanbrak, waarop de heilbrengende boodschap van Jezus Christus niet langer gebracht werd door mensen die gezonden waren om de woorden te spreken die God ze gegeven had, zoals dat gebeurde in de tijd die beschreven is in het boek Handelingen, maar dat moesten worden opgeschreven en vastgelegd in een geïnspireerd boek, dat nadien door iedereen kon worden geloofd en aangehaald. De opdracht om te schrijven werd ook gegeven aan iemand die de naam Johannes droeg en de goddelijke inspiratie bracht het boek voort dat bekend staat als het 'Evangelie naar Johannes'. Aan het einde van dat boek vinden we een duidelijke verklaring over de reden waarom God alles had laten opschrijven.

"Jezus heeft nog wel vele andere tekenen voor de ogen zijner discipelen gedaan, die niet beschreven zijn in dit boek, maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in zijn naam." (Joh. 20:30-31).

Het meervoudige voornaamwoord "gij" in dit vers heeft geen antecedent. Dat is een gebruikelijk literair middel om de boodschap toe te passen op allen die het lezen. Uit wat Johannes vertelde, weten we dat dit boek door God was geïnspireerd, opdat de mensen zouden geloven dat Jezus de Christus is, de Zoon van God. Aangezien een dergelijke bewering in geen enkel ander boek in de Bijbel op die manier voorkomt, is dit boek het belangrijkste in de hele Schrift als het gaat om het geloof en het verkrijgen van de zekerheid van eeuwig leven door Zijn naam.

Als we willen dat we door God als gelovigen beschouwd worden, zullen we dit boek moeten raadplegen. Als we de zekerheid willen hebben van het 'het leven in Zijn naam', moet dit boek in ons leven de juiste plaats innemen, zodat het doel waartoe het geschreven is, bereikt zal worden. En om als gelovige, die deze naam waardig is, te worden beschouwd moet in de eerste plaats deze waarheid, namelijk dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, worden ingezien en geloofd.

Het belang daarvan werd door alle apostelen ingezien. Na de dood en opstanding van Jezus, bracht Petrus zijn eerste belangrijke boodschap aan Israël door te verklaren "dat God Hem èn tot Here èn tot Christus gemaakt heeft" (Hand.2:36). In Thessaloniki verklaarde Paulus dat "deze de Christus is, die Jezus, die ik u predik" (Hand. 17:3) en in Corinthe betuigde hij de Joden "dat Jezus de Christus is" (Hand.18:4).

Al deze waarheden stellen ons voor de vraag: wat betekent het te geloven dat Jezus de Christus is? Of: wat houdt het in, als wij beweren dat Jezus de Christus is?

Er zullen mensen zijn die beweren dat *Christus* betekent: *Gezalfde*. Dat is absoluut waar. Het probleem wordt hierdoor echter nog groter, want wat betekent *gezalfd*? In het Nederlands betekent het woord zalven ergens olie op strijken, of ceremonieel olie op iets of iemand gieten. De werkelijke betekenis is echter al lang bedolven onder een grote puinhoop van verminkte religieuze opvattingen. Petrus verklaart in het huis van Cornelius dat "God Je-

zus van Nazareth met de Heilige Geest en met kracht heeft gezalfd.” (Hand 10:38). Zalven is inzegenen, aanstellen, noemen, aanwijzen, verkiezen. In het geval van David zalfde Samuel hem tot koning van Israël en gebruikte daarbij op aanwijzing van God een ceremonie waarin olie gebruikt werd (I Sam.16:1). Maar Jezus was aangewezen, benoemd, of aangesteld om de Christus te zijn, niet door middel van het gebruik van olie, maar door de Heilige Geest en door kracht. Zijn werken waren het bewijs van Zijn aanstelling door God.

Het probleem waar we mee te maken hebben, als we willen begrijpen wat het inhoudt te geloven dat Jezus de Christus is, kan worden opgelost als we het als volgt benaderen. Op een gegeven moment waren de vreemde gewoonten en de boodschap van Johannes de Doper tijdens diens bediening aanleiding tot veel speculatie. Lucas vertelt ons daarover met de volgende woorden:

“Toen nu het volk in afwachting was en allen in hun hart overlegden over Johannes, of hij misschien de Christus was” (Lucas 3:15).

Van andere schrijvers weten we dat deze vraag aan Johannes werd voorgelegd. Hij ontkende dat ten stelligste: “Ik ben de Christus niet” (Joh. 1:20). Het zou ons een eind op weg helpen als we in onze studie zouden beginnen met de vraag: wat zou Johannes geweest moeten zijn om de Christus te zijn? Wat zou van hem naar waarheid gezegd moeten kunnen worden als hij de Christus geweest was? Als we het antwoord vinden op deze vraag, hebben we ook het antwoord op de grote vraag waarmee we ons bezig houden: wat moet iemand geloven over Jezus om te geloven dat Hij de Christus is?

De Christus is de Messias

Het is noodzakelijk dat hier een belangrijke waarheid duidelijk wordt gemaakt. Dat moet zodanig gebeuren uit het Woord, dat er geen twijfels meer overblijven. Het heeft te maken met de semantiek van deze studie en het gaat over de woorden *MESSIAS* en *CHRISTUS*. Het is algemeen bekend dat het woord *CHRISTUS* uit het Grieks komt en het woord *MESSIAS* uit het Hebreeuws. Aangezien de gemiddelde student geen expert is op het gebied van Grieks en Hebreeuws, moet hij gewoonlijk vertrouwen op de hulp van wetenschappers die daar beter mee kunnen omgaan. Maar dit is een onderwerp waarover zelfs de beste wetenschappers niet bevoegd zijn een eigen mening te geven. Het verband tussen deze twee woorden is eens en voor altijd vastgesteld door de Geest van God. We kunnen dat het beste als volgt weergeven: Wat de betekenis van de titel “Christus” ook moge zijn, “Messias” betekent precies hetzelfde. Wat “Messias” betekent, is ook de betekenis van “Christus”. Er is tussen deze twee woorden zelfs geen nuanceverschil in betekenis. Het enige wat we hierover kunnen zeggen, is dat het ene woord uit het Hebreeuws komt en het andere uit het Grieks, maar het zijn elkaars equivalenten en beide betekenen exact hetzelfde.

Dat dit zo is, kunnen we zien in de woorden van Andreas aan Simon: “Wij hebben gevonden de Messias” (Joh.1:41), wat door de geïnspireerde schrijver ogenblikkelijk voor alle lezers werd vertaald: “wat betekent: Christus.” Deze waarheid wordt herhaald in Joh.4:25 waar de Samaritaanse vrouw zei: “Ik weet, dat de Messias komt, die Christus genoemd wordt.”

De volledige overeenstemming tussen deze twee woorden is dus eens en voor altijd voor iedereen vastgesteld door de Geest van God. Met geen mogelijkheid kan er verschil in waarde, gewicht of betekenis tussen deze twee woorden gevonden worden. Iemand die het Woord van God bestudeert, kan ze door elkaar gebruiken zonder maar een greintje van de waarheid te verliezen. De waarheid wordt op geen enkele wijze geweld aangedaan als we de woorden van Petrus’ belijdenis als volgt zouden lezen: “Gij zijt de Messias, de Zoon van de levende God!” (Matt. 16:16).

Sommigen zullen waarschijnlijk ogenblikkelijk tegen dit idee in opstand komen, maar zij zullen hun diepgewortelde vooroordelen moeten overwinnen voordat zij de waarheid kunnen aanvaarden. Er is zoveel gesproken van “de Joodse Messias”, dat velen dit woord automatisch verbinden met de Joden, terwijl ze tegelijkertijd het woord Christus in verband brengen met de Christenen. Een schrijver zei: “wij hebben niets te maken met de Messias, onze hoop is in Christus.” Hierop past maar één antwoord. Als we niets van te maken hebben met de Messias, dan hebben we ook niets te maken met Christus. Iemand anders zei: “het Messiaanse Koninkrijk is de hoop der Joden.” Hij heeft niet in de gaten dat “het Messiaanse Koninkrijk” het “Christelijke Koninkrijk” is. In de Schrift bestaat geen enkele passage waar het woord Messias beperkt is tot Zijn relatie met Israël. Zijn Messiaanse werk is er ten behoeve van alle mensen. Het Messiaanse Koninkrijk zal alle naties omvatten. Israël heeft geen speciale claim op Hem die de titel Messias draagt. De Samaritanen hadden het bij het juiste eind toen ze zeiden: “Wij geloven niet meer om wat gij zegt, want wij zelf hebben Hem gehoord en weten, dat deze waarlijk de Heiland der wereld is.” (Joh.4:42).

Velen zullen waarschijnlijk verontwaardigd reageren als ik zeg dat Ef.2:5-7 als volgt moet worden opgevat:

“Zelfs toen wij dood waren in de zonden, mede levend gemaakt met de Messias, (door genade zijt gij behouden), en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Messias Jezus, om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom zijner genade te tonen naar in Zijn goedertierenheid over ons door Messias Jezus.”

We moeten echter altijd rekening houden met felle reacties op onbekende waarheden. Ieder wordt persoonlijk uitgedaagd om uit de Schrift te laten zien dat de hierboven gegeven parafrase enige andere schade aanricht dan aan onze vooroordelen en vooringenomenheid.

Laat echter niemand denken dat de schrijver van deze woorden van plan is het woord “Christus” terzijde te schuiven en daar “Messias” voor in de plaats te stellen. Het is mijn opzet om de Schrift te aanvaarden zoals deze geschreven is, maar ik zeg met nadruk dat het gelijkwaardige uitdrukkingen zijn en er wordt geen schade aangericht als we de ene vervangen door de andere. Ik geloof dat we de waarheid van het Griekse woord “Christus” niet kunnen begrijpen, zolang we niet aanvaarden dat het in elk opzicht volkomen identiek is aan het Hebreeuwse woord “Messias”.

De volkomen overeenstemming tussen deze twee woorden is de sterkste band tussen het Oude en het Nieuwe Testament. Velen trachten dit verband te relativeren, terwijl anderen het geheel willen ontkennen. Maar hij die de waarheid liefheeft, zal besluiten de kracht van dit verband te accepteren in de mate die God heeft vastgesteld.

Velen die krachtige taal gebruiken met betrekking tot het geloof in de Bijbel blijken heel terughoudend te zijn als ze geconfronteerd worden met sommige stellige beweringen die daarin gevonden worden. Ze mompelen iets als: “Het is maar hoe je het uitlegt”. Maar daarvan is hier geen sprake. De uitleg is al gegeven door de Geest van God. “Wij hebben gevonden de Messias, wat betekent: Christus.” Zelfs de grootste geleerden kunnen hier niets aan toevoegen. De onderdanige gelovige zal erkennen dat dit de echte en absolute waarheid is.

De verwachting van de Christus

De toekomstige tijd, waarin God het bestuur in eigen handen neemt en Zijn weldadige en liefdevolle regels aan allen op aarde zal opleggen, is het grote thema in de organieke eenheid van het Oude Testament. In alle tijden en onder alle omstandigheden stelde God aan de mensen de tijd waarin Hij zal regeren in het vooruitzicht. Dit is de heerlijke bestemming die er altijd voor de mensen geweest is, de “ene hoop” die hen geopenbaard is door de profeten van God. Het gevolg van deze Goddelijke interventie zal zo heerlijk zijn dat de profeten hun pen in de regenboog doopten om de zegeningen van die tijd te kunnen beschrijven.

Nadat de zonde en de dood in de wereld waren gekomen en daarop de aankondiging van veroordelingen, maakte God onmiddellijk daarop bekend dat het satan niet toegestaan zou worden zijn macht voor altijd uit te oefenen in de geschiedenis van de mensheid. Alles wat uit hem zou voortkomen, zal eenmaal worden overweldigd en weggespoeld door Hem over wie Gen.3:15 zegt dat Hij het zaad der vrouw is. De eerste belofte van overwinning concentreert zich dus in een persoon. Toen deze belofte werd herhaald en uitgebreid, was het altijd duidelijk dat die verwezenlijkt en vervuld zou worden door Hem die was voorbestemd, aangesteld en uitverkoren door God: Gods Gezalfde, de Messias.

De belofte dat iemand op aarde zou komen die Gods Messias zou zijn, is de gouden draad van de waarheid die door de gehele Oudtestamentische openbaring is geweven. De verwachting van de Messias werd in de harten van mensen gewekt door de boodschap in de Hebreeuwse Schriften, van Genesis tot en met Maleachi. En hoewel deze hoop in de harten van sommigen verflauwde, bleef zij altijd levend en ging nooit verloren. Als we dus zeggen dat Jezus de Christus is, zeggen we dat Hij de beloofde en voorzegde Messias is van het Oude Testament.

Wanneer we het Nieuwe Testament onderzoeken, zullen we zien dat het nooit ter discussie stond dat er een Messias zou komen en dat het universele koninkrijk van God zou komen door de Messias. De intensiteit van deze grote Messiaanse verwachting ervaren we als we de vier evangeliën zorgvuldig lezen. Deze verwachting leefde bij alle partijen, groepen, klassen en scholen in Israël en werd uitgedrukt in hun verwachting van een Joodse Messias-Koning, die de wereld zou regeren die Hij Zelf tot God zou bekeren. We vinden dit in vele gedeelten.

Toen Jezus in Bethlehem werd geboren, kwamen wijze mannen uit het Oosten naar Jeruzalem en zij zeiden: “Waar is de Koning der Joden, die geboren is? Want wij hebben zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen.” (Matt.2:2). De komst van deze mannen veroorzaakte grote opwinding in Jeruzalem en het nieuws van hun zoektocht werd aan Herodus verteld. Herodus raakte hierdoor flink in de war, want hij wist dat deze “Koning der Joden” waarover zij spraken de lang verwachte Messias moest zijn. Hij wist heel goed dat dit te

zijn tijd zou leiden tot de onttroning van het buitenlandse huis van Herodus dat de troon van David had ingenomen. Deze bloeddorstige despoot kon de gedachte aan dit einde niet verdragen en hij besloot in één klap de dreiging ongedaan te maken. Zijn eerste stap was bevestiging te krijgen van zijn eigen vermoedens en daarom verzamelde hij alle overpriesters en schriftgeleerden van het volk en vroeg hen waar de Christus geboren zou worden. Zonder aarzeling gaven zij als antwoord:

“Te Bethlehem in Judea, want aldus staat geschreven door de profeet: En gij, Bethlehem, land van Juda, zijt geenszins de minste onder de leiders van Juda, want uit u zal een leidsman voortkomen, die mijn volk Israël weiden zal.” (Matt.2:5-6).

We zien deze “overpriesters en schriftgeleerden van het volk” het inzicht hadden dat op een bepaald moment in de geschiedenis van Israël iemand geboren zou worden die de Christus zou zijn. En ze wisten heel goed dat degene die voor dit ambt in aanmerking zou komen, een koning moest zijn, een vorst, een monarch, dat wil zeggen iemand die het opperste gezag zou hebben. Hij zou ook ‘de gouverneur’ moeten zijn, dat wil zeggen een leider die zijn volk leidt als een herder. En hij zou geboren moeten worden in Bethlehem. Het is buitengewoon triest te bedenken dat het algemene beeld dat de leiders in Israël hadden gevormd van de Messias, zoveel afweek van wat ze in Jezus van Nazareth zagen. De Messias kon in hun gedachten niet van geringe afkomst zijn en evenmin kon hij een Nazareër zijn. Maar dit waren menselijke opvattingen die tegengesteld waren aan het beeld dat God heeft gegeven.

De Redding-brengende

Een betrouwbare bron van informatie over ‘de Christus’ vinden we in het korte, maar geïnspireerde verslag over Simeon. Deze man was een inwoner van Jeruzalem, hij was rechtvaardig en vroom en de Heilige Geest was op hem. De Heilige Geest had hem geopenbaard, “dat hij de dood niet zou zien, eer hij de Christus des Heren gezien had.” (Luc.2:26). Op het moment dat de ouders van Jezus Hem in de tempel brachten om aan Hem de ceremoniële daad te laten voltrekken die voorgeschreven was in de wet, werd Simeon door de Geest van God naar dezelfde plaats geleid. Toen hij het kind zag, nam hij Hem in zijn armen en verklaarde:

“Nu laat Gij, Here, uw dienstknecht gaan in vrede, naar uw woord, want mijn ogen hebben uw heil gezien, dat Gij bereid hebt voor het aangezicht van alle volken: licht tot openbaring voor de heidenen en heerlijkheid voor uw volk Israël.” (Luc.2:29-32).

Het woord ‘heil’ in dit gedeelte is in het Grieks een bijvoeglijk naamwoord en hoewel het zelfstandig wordt gebruikt, blijft het evengoed een bijvoeglijk naamwoord. Een belangrijke regel betreffende bijvoeglijke naamwoorden is, dat zij niet op zichzelf kunnen staan in een zin. Als ze op zichzelf lijken te staan, is dat omdat een ellipsis gebruikt is, waarbij een woord is weggelaten wanneer uit het voorgaande duidelijk is om welk woord het gaat. Vele uitleggers zien hier het bijvoeglijk naamwoord en de ellipsis, maar voegen hier ten onrechte gedachten toe die niet uit de context blijken. Moffatt vertaalt hier bijvoorbeeld met: “reddende kracht” en Lenski met: “reddende gave”.

Het bijvoeglijk naamwoord *SŌTERION* betekent hier “redding-brengend”. Hierin stemmen alle lexicons overeen (zie Lindell en Scott, Cremer, Abbot-Smith, Thayer, Bullinger). Wat Simeon dus eigenlijk zei, was: “mijn ogen hebben uw redding-brengende gezien”, wat ons tot de vraag brengt: “redding-brengende wat?” Hier kan maar één antwoord op worden gegeven, de “redding-brengende Christus!” Het enige woord dat hier met het oog op de context ingevuld kan worden, is Christus.

Daarmee wordt bevestigd wat we al uit het Oude Testament wisten: Hij die de Christus is, zal de heil-brenger moeten zijn. Hij moet aan alle voorwaarden kunnen voldoen ten aanzien van de grote verlossing die God reeds lang geleden had beloofd. Hij, die de Christus is, moet in staat zijn de wereld te redden, te bevrijden en te behouden. Hij moet in staat zijn om dit alles voor alle volken te doen, maar ook voor Israël en zelfs voor het individu.

De redding-brengende Christus moet in de behoefte van alle volken kunnen voorzien. Dat wordt bedoeld met: “bereid voor het aangezicht van alle volken”. Verder moet Hij een licht zijn dat een openbaring voor de volken inhoudt en de heerlijkheid van Gods volk Israël. Als Hij niet aan al deze dingen voldoet, kan Hij de Christus niet zijn.

Redder der wereld

Een belangrijk aspect van het karakter van Hem die de Christus is, vinden we in de ontmoeting van Jezus met de Samaritaanse vrouw bij de bron van Jacob. Tijdens het gesprek zei deze vrouw tegen Hem: "Ik weet, dat de Messias komt, die Christus genoemd wordt; wanneer die komt, zal Hij ons alles verkondigen." (Joh.4:25). Op deze verklaring gaf Jezus het antwoord: "IK, DIE MET U SPREEK, BEN HET" (Joh.4:25). Hierop ging deze vrouw ogenblikkelijk naar de stad, waar ze de mensen vertelde:

"Komt mede en ziet een mens, die gezegd heeft alles wat ik gedaan heb: zou deze niet de Christus zijn?" (Joh.4:29).

Achter deze bewering zit meer dan men in eerste instantie zou denken. Hij die het ambt van Gods Christus zou willen vervullen, moet in staat zijn het leven van elk mens te overzien. Hij moet de levenden en de doden kunnen beoordelen voorafgaand aan Zijn heerschappij over de aarde (II Tim.4:1). Elk wezen moet openbaar worden voor Zijn ogen en alle dingen moeten naakt en ontbloot voor Hem liggen (Heb.4:13). Hij moet snel iets kunnen begrijpen in de vreze des Heren. "Hij zal niet richten naar wat zijn ogen zien, noch rechtspreken naar wat zijn oren horen, maar Hij zal de geringen in gerechtigheid richten en over de ootmoedigen des lands in billijkheid rechtspreken" (Jes.11:3,4).

Het relaas van deze vrouw aan de Samaritanen betekende het begin van hun geloof. Daarom kwamen zij naar Jezus en smeekten Hem een tijd bij hen te blijven en Hij bleef twee dagen bij hen. Het gevolg daarvan was dat nog veel anderen in Hem geloofden op grond van Zijn eigen woorden. Zij legden de volgende opmerkelijke belijdenis af tegenover de vrouw die als eerste over Hem verteld had:

"Wij geloven niet meer om wat gij zegt, want wij zelf hebben Hem gehoord en weten, dat deze waarlijk de Heiland der wereld is." (Joh.4:42).

Hun inzicht in de opdracht van de Christus was correct. Hij moest ongetwijfeld de Redder van de wereld zijn. Dit werk is machtiger dan Zijn oorspronkelijke schepping van de wereld. Hij hoefde niet te sterven om te scheppen, maar Hij moest sterven opdat de wereld gered zou worden. De wereld van tegenwoordig is verschrikkelijk ziek; zo ernstig dat velen zich afvragen of zij nog gered kan worden. Aangezien de mens, ondanks alle vooruitgang die is geboekt, volledig tekort is geschoten in de redding van de wereld, neigen velen ertoe te veronderstellen dat er geen hoop meer is. De wereld die God heeft geschapen en die de woonomgeving is van de mens, wordt steeds onaangenamer voor iedereen die erin leeft. De gevolgen van de zonde en de dood in de wereld stapelen zich op en de tegenwoordige toestand is zo ernstig dat sommigen ertoe neigen de door satan en de mens gecreëerde boosheid als het laatste woord te accepteren.

De Bijbel laat ons evenwel een ander beeld zien. Nergens spreekt de Bijbel van het einde van de wereld (*KOSMOS*), ondanks de misleidende vertalingen die iets dergelijks lijken te beweren. Er wordt echter wèl gesproken van de redding der wereld en de Bijbel verklaart dat dit door de Christus van God zal gebeuren.

Om de wereld te redden moet Hij, die de Christus is, het principe van de zonde, die door de eerste mens in de wereld is gekomen, verwijderen. En Hij moet ook alle gevolgen ervan verwijderen, alles wat zondig en ellendig is vernietigen en het menselijk ras vernieuwen en veranderen. Deze taak lijkt zo volkomen onmogelijk dat vele belijdende Christenen eraan twijfelen of deze ooit volbracht zou kunnen worden. Maar het is de belofte van God dat het gedaan zal worden door Hem die dit ambt van de Christus vervult: Hij zal de wereld redden. Dat stond David voor ogen toen hij zijn grote dankliederen schreef:

"...beef voor zijn aangezicht, gij ganse aarde: vast staat nu de wereld, zodat zij niet wankelt. De hemel verheuge zich, de aarde juiche, en men zegge onder de volken: De Here is Koning." (I Kron. 16:30-31) "De ganse aarde vreze voor de Here, al de bewoners der wereld moeten voor Hem ontzag hebben." (Ps. 33:8). "De Here is Koning. Met majesteit heeft Hij Zich bekleed; de Here heeft Zich bekleed, Hij heeft Zich met kracht omgord. Vast staat nu de wereld, zij wankelt niet." (Ps. 93:1). "Zegt onder de volken: De Here is Koning, vast staat nu de wereld, zodat zij niet wankelt; Hij zal de volken richten in rechtmatigheid." (Ps. 96:10).

Dit alles moet door de Christus tot stand worden gebracht. Dat doet ons denken aan de geweldige uitspraak van Johannes de Doper over Jezus:

"Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt." (Joh. 1:29.).

De Uitverkorene van God

Toen Jezus van Nazareth aan het kruis hing, bespotten Israëls oversten Hem:

“Anderen heeft Hij gered, laat Hij nu Zichzelf redden, indien Hij de Christus Gods is, de uitverkorene!” (Luc. 23:35).

Deze bespottung verwijst naar Jes.42:1 (zie ook Matt.12:18) waar de beloofde Messias de uitverkorene van God wordt genoemd. Want om de Christus te kunnen zijn, was het nodig dat Hij de Uitverkorene Gods was. Wanneer een ambt vervuld, een werk gedaan, of een doel bereikt moet worden, zal iemand worden uitverkoren moeten zijn om deze dingen te doen. Het is zoals bij het ambt van de hogepriester: “En niemand matigt zichzelf die waardigheid aan, doch men wordt ertoe geroepen door God” (Hebr. 5:4). In het Nieuwe Testament heeft het Griekse woord dat met ‘roepen’ of ‘(uit)verkiezen’ vertaald wordt over het algemeen dezelfde betekenis als wat wij in een politieke context gebruiken. Wij kiezen de Tweede Kamer, de gemeenteraden en de Provinciale Staten. Wij verkiezen iemand voor een bepaald ambt en hebben daarbij een speciale taak ten behoeve van het land, de gemeente of de provincie op het oog.

Mensen kunnen zich wel met de titel “de Christus” sieren, maar niemand zal ooit in staat zijn het ambt te vervullen en het werk te voleindigen van de Christus, met uitzondering van Degene die door God is uitgekozen. De verkiezing van Jezus van Nazareth tot dit ambt werd openbaar aangekondigd door God toen er een stem uit de hemel kwam die zei:

“Deze is mijn Zoon, de uitverkorene, hoort naar Hem.” (Luc. 9:35).

Toen Hij aan het kruis hing, haastten de oversten van de Joden zich om naar voren te brengen dat Zijn lijden het bewijs was dat God Hem had afgewezen en dat Hij daarom niet de Uitverkorene kon zijn. Ze hadden er geen problemen mee de duidelijke, door de profeten verkondigde, waarheid te negeren dat dit lijden juist een bewijs was van Zijn verkiezing als de Christus door God, Hij die elke belofte zal vervullen in de Messiaanse tijden. Petrus verkondigde in zijn tweede boodschap na Pinksteren:

“maar zo heeft God in vervulling doen gaan wat Hij bij monde van alle profeten tevoren geboodschapt had, dat zijn Christus moest lijden.” (Hand. 3:18).

En in Thessaloniki verdeelde Paulus zijn boodschap in twee delen: ten eerste onthulde hij dat het nodig was dat de Christus zou lijden en zou opstaan uit de doden en ten tweede dat deze Jezus die hij onder hen verkondigde, de Christus was (Hand.17:3).

Dus hoewel de leiders in Israël weigerden te geloven dat Jezus de Christus was, omdat Hij had geleden door de hand van mensen, wisten Paulus en Petrus uit de woorden van de profetische Schriften dat het noodzakelijk was dat de Christus zou lijden. Er stonden hen geen verkeerde opvattingen in de weg om de lijdende Messias te aanvaarden.

Een algemeen aanvaarde overtuiging

Uit de feiten die in de vier Evangeliën staan opgetekend, kunnen we opmaken dat in alle lagen van de bevolking in Israël unaniem de verwachting leefde, dat er iemand zou komen die de Christus Gods zou zijn. Er wordt nergens melding gemaakt van iemand die dit ter discussie stelde. Farizeeën, Sadduceeën, schriftgeleerden, priesters, leiders, het volk, zondaren en heiligen, allen hielden zij vast aan deze overtuiging. Zelfs de Samaritanen waren ervan overtuigd en er zijn aanwijzingen dat zelfs mensen uit de omringende volken er zo over dachten. Zonder uitzondering geloofden zij dat de Messias een individu zou zijn, niet de Joodse natie of het Joodse volk, zoals veel Joden ons tegenwoordig willen doen geloven. We zien dat aan de vraag van Herodus en het antwoord dat het Sanhedrin hem daarop gaf (Matt.2:4-6).

In alle lagen van de Israëliische bevolking ging men ervan uit dat de Messias, of om de Griekse titel te gebruiken, de Christus, degene zou zijn die door God was aangewezen en aangesteld om alle geweldige beloften die in de Schrift gegeven zijn, te vervullen. Dit kwam volledig overeen met de waarheid Gods zoals deze te vinden is in Genesis tot en met Maleachi.

Vervuller der beloften

Iemand die het Oude Testament nauwgezet bestudeert, raakt al snel vertrouwd met de overweldigende beloften die daar te vinden zijn en hij beseft dan ook gauw dat deze te maken hebben met het ene, grote en centrale thema dat hij overal tegen komt: de verwachting van de Messias-Koning die het bestuur over een wereld waarin de mensen door Hemzelf zijn bekeerd tot God, op Zich zal nemen.

Als we door het Oude Testament bladeren, lezen we over een toekomstige tijd, waarin de stroom van satanisch kwaad zal worden verzwoegen door een grotere stroom van gerechtigheid van Hem die het zaad is van de vrouw, namelijk de Christus (Gen.3:15). Verder lezen we over een tijd waarin alle einden der aarde tot bezinning zullen komen en zich zullen bekeren tot God (Ps.22:27); waarin de gehele aarde de Heer zal vrezen en alle inwoners van de wereld vol ontzag voor Hem zullen staan (Ps.33:8); waarin de zachtmoedigen de aarde zullen beërven en zich mogen verheugen in overvloedige vrede (Ps.37:11); waarin de stromen van Gods rivier de stad Gods zullen verheugen (Ps.46:4); waarin oorlogen zullen ophouden en God zal worden verhoogd door de volken (Ps.46-8-10); waarin de weg des Heren bekend zal zijn op de aarde en alle volken deel krijgen aan Zijn reddende genezing (Ps.67:2); waarin God de volken rechtvaardig zal oordelen en de naties op deze aarde zal besturen (Ps.67:3-4); waarin God Israël zal zegenen en alle einden der aarden Hem zullen vrezen (Ps. 67:70); waarin alle volken Hem zullen loven en de hele aarde met Zijn heerlijkheid vervuld zal zijn (Ps.72:17,19); waarin de wereld vast zal staan, opdat hij niet wankele (Ps.96:10); waarin de naties de Naam van de Heer zullen vrezen (Ps.102:15); waarin het ene geslacht aan het andere Zijn werken zal groot maken en Zijn geweldige daden zal verkondigen (Ps.145:4); waarin God Zijn hand over Israël zal uitstrekken en hun slakken zal uitzuiveren (Jes.1:25); waarin de berg van het huis des Heren gevestigd zal zijn boven de bergen en alle volken daar naar toe zullen stromen (Jes.2:2); waarin de wolf zal verkeren met het lam en de panter zich zal neerleggen bij het bokje en waarin een kleine jongen ze zal hoeden (Jes.11:6); waarin niemand een ander zal verwonden of vernietigen en waarin de aarde vol zal zijn van de kennis des Heren, zoals de wateren de zee bedekken (Jes.11:9); waarin de oordelen van God in de aarde zullen zijn en de inwoners van de aarde gerechtigheid zullen leren (Jes.26:9); waarin de ogen van de blinden geopend en de oren van de doven ontsloten zullen worden en waarin de lamme zal springen als een hert en de tong van een stomme zal zingen (Jes.25:5,6); waarin de heerlijkheid van de Heer geopenbaard zal worden en iedereen dat zal zien (Jes.40:5); waarin God een nieuw verbond zal sluiten met het huis van Israël en het huis van Juda, Zijn wet in hun binnenste zal leggen en in hun hart zal schrijven (Jer.31:27,33); waarin God Zijn grote belofte aan Israël zal vervullen, door naar de Israëlieten om te zien en ze uit alle volken en alle landen zal brengen in hun eigen land, waar Hij één herder over hen zal aanstellen, namelijk David (Ezech.34:11-24); waarin Hij uit Bethlehem zal komen, Die de heerser zal zijn van Israël, Wiens oorsprong is vanouds, van de dagen der eeuwigheid (Micha 5:2); waarin de Heer Koning zal zijn over de hele aarde (Zach.14:9).

Dit is slechts een gedeelte van alle heerlijke beloften die God door de profeten van Israël heeft gegeven. Deze beloften hebben betrekking op alle volken, maar ook op speciale en unieke zegeningen voor Israël. Ze betreffen de aarde en beloven redding voor de wereld, voor de volken, voor Israël, maar ook voor elk individu. Overal zien we de rode draad dat elk van deze beloften zal worden vervuld door iemand die daartoe door God is aangewezen. Dit moet de Christus zijn, de Christus Gods, dat is de Messias. Door Hem zal de regering van God moeten worden gevestigd, niet alleen over Israël, maar over alle landen, ja, over de gehele aarde. Dit wordt allemaal onder woorden gebracht in de grote profetie van Jesaja over de Messias, de Koning.

“Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst; Der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op den troon van David en in zijn koninkrijk, om dat te bevestigen, en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid toe. De ijver des HEEREN der heerscharen zal zulks doen.” (Jes. 9:5-6, St.Vert.).

Met het woord “naam” wordt in dit gedeelte “karakter” bedoeld, zodat de zinsnede “en men noemt Zijn naam” betekent: “Zijn karakter zal als volgt worden omschreven:”. Iemands naam is wat anderen naar waarheid over hem kunnen zeggen, of wat hij over zichzelf kan zeggen. Een verkeerde naam (of reputatie) hangt samen met valse aanspraken. Hier zien we zowel een combinatie als een samensmelting van de Goddelijke en menselijke persoonlijkheid van Hem van wie verwacht wordt dat Hij het bestuur op Zich zal nemen over deze wereld en allen die erin wonen. Hij is het “kind ons geboren”, maar Hij is ook de “sterke God”.

Hieruit kunnen we opmaken dat hij die gelooft dat Jezus de Christus is, ook gelooft dat Hij die 1.900 jaar geleden werd geboren in Bethlehem, degene is die elke gegeven belofte volkomen zal vervullen. Geen enkele profetie over de toekomstige heerlijkheid kan ooit zonder Hem worden vervuld. Al deze beloften zijn en worden in Hem werkelijkheid. Hij is de Enige die de Messiaanse tijden op aarde kan realiseren.

Sommigen denken daar anders over. Opperrabbijn Marcus Melchior van Denemarken zei enige tijd geleden: “Of de Messias een persoon of een groep mensen is, is van ondergeschikt belang. Ik geloof dat er Messiaanse tijden zouden aanbreken als de Verenigde Naties tot Messias werden verklaard.”

Deze woorden tonen aan dat de rabbi gelooft dat er een Messias moet komen en er blijkt een verlangen uit naar de Messiaanse tijden, die zo gedetailleerd geschetst worden in het Oude Testament. Maar ze klinken alsof hij de moed heeft laten zakken en vindt dat de Verenigde Naties wel eens de Messias zouden kunnen zijn, tenminste, als alle volken deze instelling als zodanig zouden willen accepteren. Dit zou natuurlijk betekenen dat elk land zijn soevereiniteit moet opgeven om de Verenigde Naties het opperbestuur over de hele aarde toe te vertrouwen, waardoor zij hun hoop vestigen op een groep mensen en deze als de Redder, Heer en Koning erkennen.

Rabbi Melchior deed deze uitspraak tijdens een rede voor een groep studenten in Oslo. Hij zei dat de Hebreeuwse theologie nergens spreekt over de Messias als een persoon, maar meer over messias als denkbeeld, als begrip. Dit kan dan wel kloppen voor de Hebreeuwse theologie, maar niet voor het Oude Testament. Melchior voegde eraan toe dat hij verwachtte de Messiaanse eeuw tijdens zijn eigen leven te zullen meemaken.

We kunnen begrip opbrengen voor de verwachting van de rabbi. Ik verwacht de Messiaanse aïoon ook tijdens mijn leven te zullen meemaken. Deze verwachting is gebaseerd op mijn persoonlijke relatie tot Jezus Christus. Als het aanbreken van die tijden op de aarde echter veel langer duurt, zal ik enige tijd doorbrengen in de dood en zal ik ze alsnog meemaken door de opstanding. Want de volgende woorden van de Here Jezus Christus hadden direct betrekking op het begin van de Messiaanse tijd:

“Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, ook al zou hij dood zijn, toch zal hij leven: en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal geenszins sterven wat die eeuw betreft.” (Joh. 11:25-26)¹.

Toen de Heer dit aan Martha vertelde, vervolgde Hij met de vraag: “Gelooft u dit?” Hierop riep zij uit:

“Ja, Here, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon van God, die in de wereld komen zou.” (Joh. 11:27).

Hiermee gaf zij de kern en het wezen van haar geloof aan en tevens de kern en inhoud van alles wat de Bijbel openbaart over de Zoon van God. Met de woorden “de Christus, de Zoon van God” aanvaardde ze en vatte ze alles samen wat de Bijbel over Hem te zeggen heeft. Niemand kan haar belijdenis verbeteren. Alles wat over Jezus gezegd kan worden, is daarmee gezegd.

Martha was een discipel die alles wat Jezus over Zichzelf had gezegd, aanvaardde en beleed. Ondanks dat sommigen niet geloofden en Zijn bewering dat Hij de Christus was belachelijk maakten en Hem beschuldigden van godslastering door Zichzelf “de Zoon van God” te noemen, waren er velen die wèl geloofden. Met de nadruk op “ik” (EGŌ)

stelde Martha haar geloof tegenover het ongeloof van de Joden in Jeruzalem, waarvan sommigen zich op dat moment in haar huis bevonden (Joh.11:45,46).

Ook andere discipelen aarzelden niet hun geloof te belijden dat Jezus de Christus is, de Zoon van God. Mattheüs vertelt dat, in antwoord op de vraag van Jezus: “Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?”, Petrus als vertegenwoordiger van die kleine groep volgelingen antwoordde: “Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God” (Matt.16:16).

Deze mensen volgden Jezus en werden leerlingen aan Zijn voeten, omdat zij geloofden dat Hij de Christus was, dat wil zeggen dat Hij de beloofde Messias van het Oude Testament was. “Wij hebben gevonden de Messias” zei Andreas (Joh.1:41); “Wij hebben Hem gevonden, van wie Mozes in de wet geschreven heeft en de profeten, Jezus, de zoon van Jozef”, zei Filippus (Joh.1:45); “Rabbi, Gij zijt de Zoon van God, Gij zijt de Koning van Israël”, verklaarde Nathanaël (Joh.1:49). Dit geloof nam in kracht toe gedurende de drie jaar dat zij Hem volgden.

Er deed zich echter iets voor dat hun geloof op zijn fundamenten deed wankelen. Degene in wie zij hadden geloofd, werd gearresteerd, ondervraagd en ter dood gebracht. Hij had hen wel gezegd dat ze hierop moesten rekenen, maar ze hadden er niet naar geluisterd (Matt.16:21,22). Zijn dood leek het einde te betekenen van hun hoop, de hoop die niet weer tot leven gewekt kon worden, tenzij Hij op wie zij hun vertrouwen hadden gesteld, zou opstaan uit de dood. Dit was teveel gevraagd van hun geloof. We zien hun verdriet en bittere teleurstelling toen twee van hen een ontmoeting hadden met de opgestane Jezus en zonder te weten dat Hij het was, zeiden:

“Wij echter leefden in de hoop, dat Hij het was, die Israël verlossen zou. Maar met dit al is het thans reeds de derde dag, sinds dit geschied is. Maar ook hebben enige vrouwen uit ons midden ons doen ontstellen: zij waren in de vroegte bij het graf geweest en hadden zijn lichaam niet gevonden en zijn toen komen zeggen, dat zij ook een verschijning van engelen gezien hadden, die zeiden, dat Hij leeft.” (Luc. 24:21-23).

¹ Vertaling van Sellers (vert.)

Dit vertelden zij. Zij verwoordden de hele geschiedenis en gaven daarmee precies aan wat hun probleem was. Dat had Hij van hen gevraagd en nu kon Hij al hun problemen en vertwijfeling oplossen.

“En Hij zeide tot hen: O onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben! Moest de Christus dit niet lijden om in zijn heerlijkheid in te gaan? En Hij begon bij Mozes en bij al de profeten en legde hun uit, wat in al de Schriften op Hem betrekking had.” (Luc. 24:25-27).

A.T. Robertson zegt: “Jezus kon Zichzelf ontdekken in het Oude Testament. Dat is iets waartoe de moderne geleerden niet in staat lijken te zijn.”

De Farizeeën vermoedden al dat Jezus zou opstaan (Matt.27:62-66). Toen het dan ook gebeurde, moesten ze snel iets bedenken om het weg te redeneren (Matt.28:11-15). Het bleek evenwel onmogelijk deze gebeurtenis te ontkennen, omdat de bewijzen zo overtuigend waren door de “vele kentekenen” (Hand.1:3), dat men ophield het te ontkennen en men op zoek ging naar nieuwe argumenten tegen Hem. Deze leven voort tot op de huidige dag.

Tegenwoordig zullen intelligente Joden zonder meer de historische feiten aangaande Jezus erkennen, dat Hij was geboren, heeft geleefd, onderwijs heeft gegeven en is gestorven. Ze willen zelfs wel toegeven dat Hij een groot leraar was, maar zij blijven volhouden dat het onmogelijk was dat Hij de Messias (de Christus) was, omdat Hij nu, 1.900 jaar later, nog niets heeft gedaan van hetgeen van de Messias verwacht mocht worden. Zij wijzen erop dat de boze en kwaadaardige omstandigheden in de wereld ten tijde van Zijn geboorte, tegenwoordig nog steeds aanwezig zijn. Gesteund door deze onweerlegbare feiten, stellen zij de vraag: “Hoe zou Hij dan de Messias (de Christus) kunnen zijn, Die is beloofd in het Oude Testament?”

Er zijn veel ingenieuze oplossingen bedacht binnen het Christendom om deze kennelijke tekortkoming te verklaren. Sommige Christenen vertellen ons dat we de profetieën in het Oude Testament, die spreken over de vestiging van een Goddelijk bestuur op aarde, met al zijn politieke en materiele implicaties, volkomen verkeerd hebben begrepen. Zij stellen dat de Bijbel spreekt van een “geestelijk koninkrijk”, of een volmaakte regering van God in de hemel en dat het verkeerd is de letterlijke vervulling van enige Oudtestamentische profetie te verwachten.

Anderen zullen wijzen op bepaalde positieve ontwikkelingen in de menselijke geschiedenis, die door Jezus Christus tot stand zouden zijn gebracht. Zij houden het erop dat we daarin de voortgang van het Koninkrijk Gods op aarde moeten zien. Zij wijzen op wereldse zaken als de vestiging van de Israëlitische regering in Palestina als vervulling van de grote profetieën van God. Iemand die gelooft in het hele Woord van God, kan hier niet mee instemmen.

Velen geloven dat er een dag zal komen waarin God de touwtjes Zelf in handen neemt en elke belofte in het Oude Testament zal vervullen, maar zij beweren dat de wederkomst van Christus op aarde nodig is om dit tot stand te brengen. Dit is verleidelijk eenvoudig en zij die dit geloven, weigeren in te zien wat voor mengeling van zegen en wraak dit op aarde zou veroorzaken. Want als Hij komt, neemt Hij wraak op “hen, die God niet kennen en het evangelie van onze Here Jezus niet gehoorzamen. Dezen zullen boeten met een eeuwig verderf, ver van het aangezicht des Heren en van de heerlijkheid zijner sterkte” (II Thess. 1:8-9), zodat het overgrote deel van de mensheid zou worden weggevaagd in een verwoesting die overeen komt met wat er zou gebeuren als alle atoombommen tegelijkertijd zouden exploderen. Als de wederkomst als eerste zou plaatsvinden, zouden al Gods heerlijke beloften aan de wereld, de volkeren en aan Israël nooit vervuld kunnen worden.

De schrijver dezes gelooft niet minder stellig dan anderen dat Jezus Christus terug zal komen om persoonlijk aanwezig te zijn op deze aarde, duizend jaar lang. Hij is echter net zo stellig in zijn overtuiging dat Jezus Christus op de plaats blijft waar Hij nu is, gezeten aan de rechterhand van God, totdat al Zijn vijanden onder Zijn voeten gelegd zijn. Deze onderwerping kan alleen maar tot stand worden gebracht tijdens een periode van Goddelijk bestuur (I Cor.15:25) en dit bestuur wordt uitgeoefend vanaf de grote regeringszetel die in de hemel is (Ps.103:19).

Gods doel voor deze tijd

De enige opvatting die de toets van de hele Schrift kan doorstaan, is dat onze God nu werkt aan een doel waarbij al Zijn beloften betreffende de Messiaanse tijden zijn opgeschort en uitgesteld. Wat Hij nu aan het doen is, is evenwel noodzakelijk voor het bereiken van Zijn grote doel in die dag dat het bestuur van God over alle mensen zal worden gevestigd. Kort samengevat kan gezegd worden dat het Gods huidige doel is een verslag te schrijven in de geschiedenis van de mensheid dat volkomen in overeenstemming is met de genade die deel uitmaakt van Zijn karakter. Dit wordt gedaan door middel van de bedeling, of het bestuur, van genade, waarin iedere daad van God een daad van liefde en genegenheid is ten opzichte van hen die bestuurd worden. Gedurende deze periode heeft God het bereiken van Zijn doel met het koninkrijk uitgesteld.

Hiermee wordt verklaard dat God het kwaad zo lang duldt. Het verklaart het schijnbare falen van Jezus van Nazareth in het vervullen van alle beloften die met de Christus in verband staan. We leven in een tijd waarin God, als Hij niet genadig kan optreden, helemaal niet optreedt. In deze tijd zijn al Zijn werken verborgen en onnaspeurlijk. Maar het verslag van wat Hij nu doet, zal te zijner tijd ter beschikking komen aan bepaalde mensen, opdat de hele wereld zal weten dat Hij werkelijk de God van alle genade is. In het Koninkrijk Gods zal de mensheid oneindig veel meer kennis hebben van God, door het verslag dat Hij nu aan het schrijven is. Hij openbaart op dit moment Zijn genade. Het begrijpen en waarderen ervan is nog toekomst.

De dag van Christus

De uitdrukking “Messiaanse tijden”, die vaak gevonden wordt in de Christelijke en Joodse theologie, heeft betrekking op een Bijbelse waarheid. De Nieuwtestamentische naam voor deze tijden is: “de Dag van Christus”, zoals we zien in een uitspraak van Jezus tot de Joden:

“Uw vader Abraham heeft zich erop verheugd mijn dag te zien en hij heeft die gezien en zich verblijd.” (Joh. 8:56).

Deze “dag” die Abraham zag, is een lange periode. Het is de dag van de Messias, de dag van Christus, de dag waarin alle geslachten en naties op de aarde gezegend zullen worden.

Paulus spreekt over de Messiaanse tijden en legt een verband met de *EPIPHANEIA* van de Here Jezus Christus (I Tim.6:14,15). Dit woord heeft de betekenis van een welwillende interventie en staat zonder meer in verband met het aanvaarden van het Goddelijke bestuur door Jezus Christus (II Tim.4:1) op die dag dat Hij Zelf Zijn grote macht en de regering op Zich neemt. Ondertussen zien wij, die geloven dat Jezus de Christus is, uit naar die gezegende toekomst, die welwillende interventie (*EPIPHANEIA*) van onze grote God en Redder Jezus Christus (Titus 2:13).

Oorspronkelijke titel: This I Believe, That JESUS is THE CHRIST,

uitg. Word of Truth Ministry, Los Angeles, Ca.

Vertaling: J.A. Hensen © Stichting Lachai Roï, Lelystad, 1999